

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti razširjeni senat)

z dne 15. decembra 2005*

V zadevi T-33/01,

Infront WM AG, prej KirchMedia WM AG, s sedežem v Zugu (Švica), ki so ga najprej zastopali C. Lenz, A. Bardong, odvetnika, in E. Batchelor, solicitor, nato Lenz, Batchelor, R. Denton, solicitors, F. Carlin, barrister, in M. Clough, QC, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata K. Banks in M. Huttunen, zastopnika, skupaj z J. Flynnom, QC, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

* Jezik postopka: angleščina.

ob intervenciji

Francoske republike, ki jo zastopa G. de Bergues, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki so ga najprej zastopali J. Collins, nato R. Caudwell, na koncu pa Berthell, zastopniki, zadnje navedeni skupaj s K. Parkerjem, QC, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

Evropskega parlamenta, ki ga zastopata C. Pennera in M. Moore, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata A. Lopes Sabino in M. Bishop, zastopnika,

intervenienti,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti domnevne odločbe Komisije, sprejete ob uporabi člena 3(a) Direktive Sveta št. 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 298, str. 23), ki je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. junija 1997 (UL L 202, str. 60),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti razširjeni senat),

v sestavi H. Legal, predsednik, P. Lindh, sodnica, P. Mengozzi, sodnik,
I. Wiszniewska-Białecka, sodnica, in V. Vadapalas, sodnik,
sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. julija 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- ¹ Direktiva Sveta št. 89/552/ES z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja

televizijskih programov (UL L 298, str. 23) je bila sprejeta na podlagi člena 57(2) ES (po spremembi postal člen 47(2) ES) in člena 66 Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti (postal člen 55 ES). Ta direktiva je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 97/36 ES z dne 30. junija 1997 (UL L 202, str 60).

- 2 Spremenjena Direktiva 89/552 ustvarja pravni okvir za dejavnost razširjanja televizijskih programov na skupnem trgu. Njen prvi cilj je omogočiti prosti pretok televizijskih programov znotraj Evropske skupnosti, z določitvijo minimalnih določb, ki jih morajo države članice predpisati za izdajatelje televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 9. februarja v zadevi Leclerc-Siplec proti TF1 in M6, C412/93, Recueil, str. I-179, točki 28 in 29).
- 3 V uvodnih izjavah Direktive 97/36 od 18 do 21 je navedeno:

„(18) ker je bistvenega pomena, da države članice lahko sprejmejo ukrepe, s katerimi bi zaščitile pravico do obveščenosti in širši javnosti zagotovile dostop do televizijskega spremljanja nacionalnih in nenacionalnih dogodkov velikega družbenega pomena, kot so denimo olimpijske igre, nogometno svetovno prvenstvo in evropsko nogometno prvenstvo; ker si države članice v ta namen ohranjajo pravico do sprejemanja ukrepov, skladnih s skupnostnim pravom, ki so namenjeni reguliranju izvrševanja ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja takšnih dogodkov s strani izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo;

(19) ker je treba zato, da bi se izognili morebitnim pravnim nejasnostim in tržnemu izkrivljanju ter uredili prosti pretok televizijskih storitev, sprejeti dogovore v

okviru Skupnosti, pri čemer je treba upoštevati potrebo po preprečevanju možnosti, da bi obšli nacionalne ukrepe za zaščito zakonitih splošnih interesov;

(20) ker je še zlasti ustrezno, da se v tej direktivi oblikujejo določbe v zvezi z izvrševanjem ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja, ki so jih izdajatelji televizijskih programov morda kupili v zvezi z dogodki, ki jim pripisujemo velik družbeni pomen, v državi članici, ki nima sodne pristojnosti nad temi izdajatelji, in ker je zato, da bi preprečili špekulativni nakup pravic zaradi izogibanja nacionalnim ukrepom, nujno, da se te določbe uporabljajo za pogodbe, sklenjene po objavi te direktive, ki se nanašajo na dogodke, organizirane po datumu izvedbe, in ker, kadar so pogodbe, sklenjene pred datumom objave te direktive obnovljene, takšne pogodbe veljajo za nove pogodbe;

(21) ker morajo za namene te direktive dogodki velikega družbenega pomena ustrezati določenim merilom, pomeni da morajo biti izjemni dogodki, ki so predmet zanimanja širše javnosti v Evropski uniji ali v neki državi članici ali v pomembnem sestavnem delu neke države članice in jih vnaprej organizira prireditelj, ki je pravno upravičen prodajati pravice, ki iz takšne prireditve izhajajo;

4 Na podlagi člena 1 spremenjene Direktive 89/552 (v nadaljevanju: Direktiva), se razlaga:

„(a) ‚razširjanje televizijskih programskih vsebin‘ pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, po žici ali po zraku, vključno

z oddajanjem po satelitu v nekodirani ali kodirani obliki. Vključuje posredovanje programskih vsebin med podjetji z namenom relejnega posredovanja javnosti. Ne vključuje komunikacijskih storitev, ki posamezne informacije ali druga sporočila posredujejo na zahtevo posameznikov, denimo telekopiranje, elektronske banke podatkov in druge podobne storitve;

- (b) ‚izdajatelj televizijskega programa‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je uredniško odgovorna za sestavo televizijskih programov v smislu točke (a) in ki te programe prenaša ali jih zanj prenašajo tretje osebe“;

5 Člen 3a Direktive določa:

„1. Vsaka država članica sme sprejeti ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno sodno pristojnostjo ne razširjajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov po neposrednem prenosu ali po poznejšem prenosu na brezplačni televiziji. Če stori tako, mora zadevna država članica sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, ki zanje veljajo kot dogodki velikega družbenega pomena. To stori jasno in pregledno ter pravočasno in učinkovito. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni v celotnem ali delnem neposrednem prenosu, ali v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh letih od dneva obvestila preveri, ali so takšni ukrepi skladni s pravom Skupnosti in o njih obvesti druge države članice.

Komisija zaprosi za mnenje odbora, ki je bil ustanovljen v skladu s členom 23(a). Sprejete ukrepe takoj objavi v Uradnem listu Evropskih skupnosti, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v skladu s svojimi zakonodajami zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, s čimer bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšali za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu s predhodnimi odstavki, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država določila v skladu z odstavkom 1.“

6 Člen 23(a)(1) določa:

„Pod pokroviteljstvom Komisije se ustanovi odbor za stike. Sestavljajo ga predstavniki pristojnih organov držav članic. Predseduje mu predstavnik Komisije, sestaja pa se bodisi na njegovo pobudo ali na željo delegacije države članice.“

Dejansko stanje

7 Kirch Media GmbH & Co. KGaA, prej imenovana TaurusFilm GmbH & Co., in KirchMedia WM AG, ki je postala Infront WM AG, opravljata dejavnost

pridobivanja, upravljanja in trženja pravic televizijskega prenosa športnih dogodkov in običajno kupujeta te pravice od organizatorja zadevnega športnega dogodka. Podjetji tako pridobljene pravice prodajata naprej izdajateljem televizijskih programov.

- 8 10. septembra 1996 sta TaurusFilm GmbH & Co. in njegov solicenciranec Sporis Holding AG podpisala pogodbo z Mednarodno nogometno zvezo (FIFA) o prenosu izključnih pravic za prenašanje tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE za leti 2002 in 2006 na svetovni ravni, razen za Združene države Amerike. S sporazumom, ki je nadomestil prejšnjo pogodbo in ki sta ga 26. maja 1998 sklenila FIFA in TaurusFilm GmbH & Co., si je ta proti plačilu za minimalno ceno 1,4 milijarde švicarskih frankov pridobil izključnost pravic prenašanja teh dogodkov za države evropske celine in za Rusijo, druge nekdanje sovjetske socialistične republike in Turčijo.
- 9 14. oktobra 1998 je Kirch Media GmbH & Co. KGaA prenesla svoje pravice prenosa svetovnega prvenstva FIFA 2002, razen pravic za Nemčijo, na svojo hčerinsko družbo švicarskega prava FWC Medien AG, ki je postala KirchMedia WM AG. Kasneje so bile pravice prenosa svetovnega prvenstva FIFE za leto 2006 prenesene tudi na KirchMedia WM AG.
- 10 V skladu s členom 3a(2) Direktive je Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska 25. septembra 1998 obvestilo Komisijo o ukrepih, ki jih je sprejelo ob uporabi odstavka 1 tega člena. Ti ukrepi so obsegali seznam dogodkov velikega družbenega pomena, ki jih sestavi država članica.
- 11 Komisija je 2. novembra 1998 v skladu s členom 3a(2) Direktive o teh ukrepih obvestila druge države članice in na sestanku 20. novembra 1998 prejela stališča

odbora za stike, določenega v členu 23(a)(1) te direktive (v nadaljevanju: odbor za stike).

- 12 Z dopisom z dne 23. decembra 1998 je Komisija Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska obvestila, da netočnosti v obsegu priglašanih ukrepov ne dopuščajo presoje skladnosti s skupnostnim pravom.
- 13 Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska je z dopisom z dne 5. maja 2000 Komisijo obvestilo o novi različici teh ukrepov.
- 14 Z dopisom z dne 14. julija 2000, naslovljenim na Komisijo, je tožeča stranka zatrjevala, da seznam ukrepov, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, ne bi mogel biti odobren, ker ni skladen s členom 3(a) Direktive niti z drugimi določbami skupnostnega prava. V tem dopisu je zlasti zatrjevala, da zadevni seznam ni bil sestavljen po jasnem in preglednem postopku, da je vključeval dogodke, ki nimajo velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo, in da so bile v nacionalnih in skupnostnih posvetovalnih postopkih hujše nepravilnosti, in navajala retroaktivnost zadevnega predpisa.
- 15 Generalni direktor Generalnega direktorata Komisije (GD) „Izobraževanje in kultura“ je 28. julija 2000 na Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska naslovil naslednji dopis:

„Z dopisom z dne 5. maja 2000, ki ga je Komisija prejela 11. maja, je Stalno predstavništvo Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska pri Evropski

uniji Komisijo obvestilo o svežnju nacionalnih ukrepov v zvezi s televizijskim pokritjem dogodkov nacionalnega pomena za Združeno kraljestvo. Ti ukrepi zajemajo: člene 97, 98, 101, 103, 104 in 105 poglavja IV Broadcasting Acta [1996]; člene 1, 3 in 9 Regulation 3, priložene k Television Broadcasting Regulations 2000; ustrezne določbe [Independent Television Commission] Code on Sports and other Listed Events, izdanega na podlagi člena 104 Broadcasting Acta 1996; merila za določitev športnih in drugih dogodkih nacionalnega interesa, ki jih je objavil državni sekretar za kulturo, medije in šport 25. novembra 1997 in objavo državnega sekretarja za kulturo, medije in šport v Parlamentu 25. junija 1998 o ponovnem pregledu seznama športnih in drugih dogodkih nacionalnega interesa na podlagi člena 97, odstavek 3, zakona o radiodifuziji iz leta 1996.

Komisija je [priglašene] ukrepe posredovala drugim državam članicam in zbrala mnenje [Odbora za stike], kot to zahteva člen 3a(2) Direktive.

Z veseljem vas obveščam, da zaradi preučitve skladnosti ukrepov, določenih z Direktivo, in upoštevanje razpoložljiva dejstva o avdiovizualni podobi Združenega kraljestva, Evropska komisija ne namerava izpodbijati ukrepov, ki so jih priglasili vaši organi.

V skladu s tem, kar predpisuje člen 3a(2) Direktive, bo Komisija objavila priglašene ukrepe v [Uradnem listu].“

¹⁶ Tožeča stranka je z dopisom z dne 7. novembra 2000 Komisijo opozorila na to, da je vedela za njeno skorajšnje odobritev seznama dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, in zatrjevala, da je bila kršena njena lastninska pravica, saj je ta država sprejela te ukrepe z uporabo člena 3a(1) Direktive.

- 17 Komisija je 18. novembra 2000 (UL C 328, str. 2) v skladu s členom 3a(2) Direktive objavila ukrepe, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska v skladu s členom 3a(1) Direktive in jih nato priglasilo Komisiji po postopku, predpisanem v členu 3a(2).
- 18 Ti ukrepi vsebujejo izvlečke iz poglavja IV Broadcasting Acta 1996 (v nadaljevanju: zakon o radiodifuziji iz leta 1996), izvlečke iz Regulation 3, priložene k Television Broadcasting Regulations 2000 (v nadaljevanju: uredba iz leta 2000 o razširjanju televizijskih programov), izvlečke iz Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events, kot je bila spremenjena januarja 2000 (v nadaljevanju: kodeks ITC o športnih in drugih dogodkih na seznamu), ki v prilogi vsebuje seznam dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, in seznam storitev, ki izpolnjuje „zahtevane pogoje“, naštetih v uredbi iz leta 2000 o razširjanju televizijskih programov, in pisne odgovore državnega sekretarja za kulturo, medije in šport Združenega kraljestva na dve parlamentarni vprašanji, z dne 25. novembra 1997 in 25. junija 1998, o ponovnem pregledu seznama vpisanih športnih dogodkov, predvidenih v poglavju IV zakona o radiodifuziji iz leta 1996. Med temi dogodki je tudi sklepni del svetovnega prvenstva FIFE.
- 19 Tožnik je 7. decembra 2000 poslal dopis na Komisijo, ki zlasti navaja sledeče:

„Hvaležen bi vam bil, če bi [...] potrdili, da je Komisija končala postopek preizkusa na podlagi člena 3(a) [Direktive] glede seznama, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, in na podlagi zakona o radiodifuziji iz leta 1996 ter [...] nas obvestili o izidu tega postopka, tudi o morebitnih ukrepih, ki jih je o tem sprejela Komisija. Poleg tega bi želeli imeti dostop do vseh ustreznih dokumentov.“

20 Tožeča stranka je Komisiji ponovila svoje vprašanje z dopisom z dne 22. decembra 2000.

21 Z dopisom z dne 22. januarja 2001 je Komisija tožeči stranki odgovorila naslednje:

„V pravnem pogledu je ob uporabi člena 3a(2) Direktive objava teh ukrepov posledica (pozitivnega) potrditvenega postopka Komisije. Posledično upravičeno predpostavljate, da je potrditveni postopek Komisije zaključen in da se je seznam Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska šteta za skladnega z Direktivo.“

22 Komisija je k temu dopisu priložila mnenje odbora za stike 6. junija 2000.

Postopek

23 Kirch Media GmbH & Co. KGaA in KirchMedia WM AG sta 12. februarja 2000 vložili to tožbo.

24 Z dopisom z dne 5. aprila 2001 je Svet predlagal interveniranje v podporo sklepom Komisije.

- 25 S posebno vlogo, vloženo pri sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 11. junija 2001, je Komisija uveljavljala ugovor nedopustnosti po členu 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje. Tožeči stranki sta 26. julija 2001 predložili svoja stališča o ugovoru nedopustnosti, katerim sta v prilogi 6 dodali prečiščene različice pogodb, sklenjenih s FIFO glede prenosa pravic za prenašanje tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva v nogometu FIFA za leti 2002 in 2006 (glej točko 8 zgoraj).
- 26 Z dopisoma z dne 14. in 20. junija 2001 sta Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska in Kraljevina Danska hotela intervenirati v podporo predlogom Komisije. Z dopisoma z dne 25. junija 2001 so se tudi Francoska republika, francoska skupnost v Belgiji in Parlament hoteli pridružiti postopku v podporo predlogom Komisije.
- 27 Tožeči stranki sta za primer, da bi bile zahteve za intervencijo dovoljene, z dopisom z dne 2. avgusta 2001 vložili zahtevo za zaupno obravnavo določenih delov priloge 6 k stališčem o ugovoru nedopustnosti nasproti predlagateljem intervencije.
- 28 Tožeči stranki sta v stališčih, vloženi pri sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 31. avgusta 2001, Sodišču prve stopnje predlagali, naj zavrne predlog francoske skupnosti v Belgiji za intervencijo in ji v zvezi z njim naloži plačilo pripadajočih stroškov. Stranke niso navedle ugovorov o drugih predlogih za intervencijo.
- 29 Komisija je z dopisom z dne 7. novembra 2001, naj tožeči stranki predložita stališča do prenosa prečiščenih različic pogodb s FIFO iz priloge 6 k svojim stališčem do ugovora nedopustnosti, z dopisom z dne 12. aprila 2002 pa predlagala predložitev integralnih različic teh pogodb. Sodišče prve stopnje je z dopisom z dne 4. julija 2002

tožeči stranki pozvalo k oblikovanju njunih stališč o posredovanju integralnih različic licenčnih pogodb, sklenjenih s FIFO, Komisiji.

- 30 S sklepom Sodišča prve stopnje z dne 11. marca 2002 je bil ugovor nedopustnosti, ki ga navaja Komisija, združen z odločanjem po temelju, odločitev o stroških pa je bila pridržana.
- 31 Sodišče prve stopnje je 13. maja 2002 prejelo splošne različice pogodb, sklenjenih s FIFO 10. septembra 1996 in 26. maja 1998.
- 32 Z dopisom z dne 29. novembra 2002 sta tožeči stranki ob uporabi člena 64(4) Poslovnika predlagali, naj Komisija priskrbi dokumente. Z dopisom z dne 20. januarja 2003 je Komisija predlagala, naj se priloga 17 k tožbi umakne iz spisa. Tožeči stranki sta o tem oblikovali svoje pripombe z dopisom z dne 26. marca 2003.
- 33 Z dopisom z dne 11. februarja 2003 je sodno tajništvo Sodišča prve stopnje stranke obvestilo, da bo o izločitvi omenjenega dokumenta iz spisa odločeno naknadno.
- 34 Z dopisom z dne 26. marca 2003 se je Kirch Media GmbH & Co. KGaA svoji tožbi odpovedala. S sklepom z dne 24. junija 2003 je predsednik petega senata Sodišča prve stopnje ugodil umiku tožbe.
- 35 S sklepom z dne 9. julija 2003 je Sodišče prve stopnje Kraljevini Danski, Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska, Parlamentu in Svetu dovolilo intervenirati v podporo predlogom tožene stranke. Nasprotno pa francoski

skupnosti v Belgiji ni bilo dovoljeno intervenirati. Stranke, ki jim je bilo dovoljeno intervenirati, so, z izjemo Kraljevine Danske in Sveta, predložile pisne vloge. Tožeča stranka je podala stališča do intervencijskih vlog.

- 36 Z dopisom z dne 19. avgusta 2003 je sodno tajništvo Sodišča prve stopnje povabilo tožečo stranko, naj predloži različice svojih spisov, ki niso zaupni.
- 37 Z dopisom z dne 19. septembra 2003 je tožeča stranka vložila zahtevo za zaupno obravnavo nekaterih delov odgovora na tožbo.
- 38 S sklepom z dne 4. decembra 2003, je predsednik petega senata Sodišča prve stopnje odločil, naj se intervenientom pošljejo različice vseh postopkovnih vlog, ki niso zaupne, in se jih povabi k predložitvi njihovih stališč o tem. Z izjemo Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki glede tega ni oblikovalo ugovorov, intervenienti v roku, ki jim je bil za to na voljo, niso podali svojih stališč.
- 39 Z odločbo z dne 13. septembra 2004 o sestavi senatov Sodišča prve stopnje je bil sodnik poročevalec dodeljen četrtemu senatu, kateremu je bila ta zadeva zato dodeljena z odločitvijo z dne 21. oktobra 2004.
- 40 Ob uporabi člena 14 Poslovnika in na predlog četrtega senata je Sodišče prve stopnje odločilo, potem ko so se o tem stranke opredelile, da v skladu s členom 51 omenjenega poslovnika vrne zadevo pred razširjeno sestavo sodišča.

- 41 Z dopisom, vloženim pri sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 1. julija 2005, je Kraljevina Danska obvestila Sodišče prve stopnje, da umika svojo intervencijo. Tožeča stranka, tožena stranka in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska niso navajali ugovorov k umiku, ki ga je vložila Kraljevina Danska, in ker drugi intervenienti niso vložili pripomb, je predsednik četrtega senata s sklepom z dne 31. avgusta 2005 sprejel umik Kraljevine Danske in odredil, naj vsaka stranka nosi svoje stroške v zvezi s to intervencijo.
- 42 Sodišče prve stopnje (četrti razširjeni senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek in v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64(3)(c) in (d) Poslovnika, pozvalo stranki in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, naj predložijo nekatere dokumente, in postavil pisna vprašanja tožeči stranki in Komisiji ter ju pozval, naj odgovorita pred obravnavo. Tožeča stranka, tožena stranka in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska so tem predlogom ugodile v roku, ki jim je bil določen.
- 43 Z izjemo Francoske republike so stranke podale svoje ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 7. julija 2005.
- 44 Z dopisom z dne 22. avgusta 2005, vloženim pri sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 23. avgusta 2005, je tožeča stranka predlagala, naj se v spis vloži v tem dopisu priložena listina, ki jo je pridobila od Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska šele po obravnavi.

Predlogi strank

45 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- delno ali popolnoma razveljavi odločbo Komisije, sprejeto na podlagi člena 3(a) Direktive, ki ugotavlja skladnost ukrepov, ki jih je objavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, s skupnostnim pravom (v nadaljevanju: izpodbijani akt);
- razglasi, da se člen 3(a) direktive ne uporabi in ne more biti pravna podlaga za izpodbijani akt;
- Komisiji obsodi na plačilo stroškov;
- Francosko republiko, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska in Parlament obsodi, naj nosijo svoje stroške in stroške, ki jih je imela zaradi njihove intervencije.

46 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo zavrže kot nedopustno;

— podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožečo stranko obsodi na plačilo stroškov.

47 Parlament ob podpori Komisije Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno;

— podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno.

48 Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ob podpori Komisije predlaga Sodišču prve stopnje, naj tožbo zavrže.

49 Francoska republika ob podpori Komisije Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožečo stranko obsodi na plačilo stroškov.

Pravno stanje

A – *Ukrepi procesnega vodstva*

- 50 Tožeča stranka je v pisnih vlogah predlagala, naj se Komisijo pozove k predložitvi različnih listin o postopku ugotavljanja skladnosti ukrepov, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, s skupnostnim pravom.
- 51 V okviru ukrepov procesnega vodstva ob uporabi člena 64(3)(c) in (d) Poslovnika je Sodišče prve stopnje Komisijo in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska pozvalo k predložitvi teh dokumentov. Na obravnavi je tožeča stranka na vprašanja Sodišča prve stopnje odgovorila, da je štela, da je bilo njenemu predlogu za predložitev dokumentov ugodeno.
- 52 V takih okoliščinah je Sodišče prve stopnje presodilo, da o tem ni treba odločiti.

B – *Zahteva za umik listine*

- 53 Komisija je z dopisom z dne 20. januarja 2003 Sodišču prve stopnje predlagala, naj se iz razprave umakne listina, ki jo je tožeča stranka predložila v prilogi 17 k svoji vlogi, ker gre za zaupno listino, ki so jo sestavile službe Komisije za razpravo odbora za stike. Tožeča stranka je nasprotovala temu umiku.

- 54 Komisija predlaga umik dokumenta z naslovom „Delovni dokument Komisije za odbor za stike iz člena 3(a) Direktive“ z oznako DOC CC TV SF (2000) 6. Vendar je treba ugotoviti, da Komisija ni izrecno uveljavljala, da gre za interni dokument.
- 55 Poleg tega je Komisija na obravnavi pred Sodiščem prve stopnje o zaupnosti dokumenta navedla, da ga njegov naslovník, odbor za stike, ni več štel za zaupnega in da se lahko domneva, da je bil od tedaj široko razpošiljan.
- 56 V teh okoliščinah se ne glede na dejstvo, da je Komisija na obravnavi želela potrditi svoj predlog umika tega dokumenta iz spisa, ne bi moglo šteti, da je dokument bil ali da ostaja interni zaupni dokument.
- 57 Posledično se zavrne predlog Komisije za umik zadevnega dokumenta iz spisa.

C – Dopustnost

1. Dopustnost prvega predloga tožeče stranke

- 58 Komisija se sklicuje na nedopustnost tožbe, prvič, ker ni sprejela izpodbijanega akta ob uporabi člena 3(a)(2) Direktive, drugič, ker izpodbijani akt tožeče stranke ne zadeva niti neposredno niti posamično in, tretjič, ker se ni mogla pripraviti

na obrambo, saj tožeča stranka v prilogi k svoji vlogi ni predložila prepisov pogodb, sklenjenih s FIFO 10. septembra 1996 in 26. maja 1998.

- 59 Glede tretjega ugovora je treba opozoriti, da je tožeča stranka v postopku pred Sodiščem prve stopnje predložila prepise spornih pogodb (glej točki 25 in 31 zgoraj), ki so bili posredovani Komisiji. Ta je bila o tem zaslišana na obravnavi in je zaradi zahteve Sodišča prve stopnje odstopila od sklicevanja na nedopustnost.
- 60 Sicer je Komisija v svoji obrambi in potem, ko je tožeča stranka predložila pogodbi, sklenjeni s FIFO 10. septembra 1996 in 26. maja 1998, zatrjevala, da pogodbi znatno omejujeta tožečo stranko pri uveljavljanju njenih pravic, saj izdajateljem televizijskih programov podeljujeta izključne podlicence. Štela je, da glede na vsebino nekaterih določb pogodb ni gotovo, da škoda, za katero tožeča stranka zatrjuje, da jo je utrpela, izhaja iz izpodbijanega akta.
- 61 Treba je ugotoviti, da Komisija iz svojih trditev ni sklepala o dopustnosti te tožbe. V vsakem primeru je treba poudariti, da Komisija, ko je s svojimi zatrjevanji skušala tožeči stranki oporekati interes za razveljavitev izpodbijanega akta, ni zatrjevala, da je tožeči stranki ta interes odvzela vsebina zadevnih pogodb in da taka okoliščina nikakor ne izhaja iz spisa, upoštevajoč, med drugim, odgovor tožeče stranke na pisna vprašanja Sodišča prve stopnje, zlasti o obsegu pogodbenih omejitev za izvrševanje pravic tožeče stranke do prenašanja tekem svetovnega prvenstva FIFE.
- 62 Upoštevajoč prej navedeno, je treba preučiti samo prvi in drugi razlog za nedopustnost, ki ju navaja Komisija.

a) Pravna narava izpodbijanega akta

Trditve strank

- ⁶³ Komisija zatrjuje, da, v nasprotju s členom 2a(2) Direktive, člen 3a(2) te direktive ne omenja „odločitve“, ki bi jo morala sprejeti. Francoska republika glede tega navaja, da člen 3(a) Komisiji ne daje pristojnosti odločanja. Njena vloga naj bi bila opraviti predhodni preizkus skladnosti priglašanih nacionalnih ukrepov s skupnostnim pravom.
- ⁶⁴ Tako naj bi Komisija, takoj ko se je pokazalo, da priglašeni nacionalni ukrepi ne kršijo skupnostnega prava, obvestila zadevno državo članico, da ne namerava nasprotovati tem ukrepom in naj bi jih objavila v Uradnem listu, da bi druge države članice ravnale v skladu z obveznostmi iz člena 3a(3) Direktive. Tožena stranka in Francoska republika navajata, da je Komisija, takoj ko omenjeni ukrepi kršijo skupnostno pravo in da, recimo, država članica ne opravi potrebnih sprememb, prisiljena začeti postopek zaradi neizpolnitve obveznosti po členu 226 ES.
- ⁶⁵ Predhodna ugotovitev, da skupnostno pravo ni kršeno, bi bila od tedaj odločitev, da se takrat ne uvede postopek zaradi neizpolnitve obveznosti proti zadevni državi članici. Torej posamezniki ne bi mogli izpodbijati zavrnitve Komisije, da uvede postopek zaradi neizpolnitve obveznosti po členu 226 ES, njeno sprejetje stališča do tega vprašanja pa ni dejanje, ki bi povzročilo dokončne pravne učinke (sklep Sodišča prve stopnje z dne 13. novembra 1995 v zadevi Dumez proti Komisiji, T-126/95, Recueil, str. II-2863, točka 37).

- 66 Francoska republika glede tega navaja, da po členu 226 ES določitev pravic in obveznosti držav članic in presoja njihovega ravnanja izhajajo le iz sodbe Sodišča (sodba Sodišča z dne 22. februarja 2001 v zadevi Gomes Valente, C-393/98, Recueil, str. I-1327). Stališče, ki ga je v zvezi s skladnostjo seznama dogodkov velikega družbenega pomena s skupnostnim pravom sprejela Komisija, torej ne bi spremenilo pravnega položaja zadevne države članice. Poleg tega pravno zavezujoča narava zadevnega seznama, objavljenega v Uradnem listu, ne izhaja iz dopisa Komisije Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska z dne 28. julija 2000, ki sporoča da so ti ukrepi v skladu s skupnostnim pravom, ampak iz samega nacionalnega prava. Komisija glede tega natančneje navaja, da ob domnevi, da v tej zadevi obstaja odločitev, gre za dopis z dne 28. julija 2000.
- 67 Stališče Komisije o nacionalnih ukrepih, ki jih je priglasila država članica, naj ne bi vplivalo na njihovo izvajanje v tej državi. Komisiji dejansko ne bi bilo dovoljeno razglasiti neskladnosti zakonodaje države članice s skupnostnim pravom.
- 68 Komisija med drugim tudi opozarja, da je v dopisu Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska z dne 28. julija 2000 navedla, da „glede na elemente, s katerimi razpolaga“, ni imela namena nasprotovati priglašnim ukrepom in da ta presoja ne pomeni odločbe. Glede tega poudarja, da mora ob predpostavki, da se mora pravno zavezati, njeno odločitev sprejeti kolegij članov Komisije in mora biti obrazložena. Njen dopis z dne 28. julija 2000 naj bi bil torej enak kot dopis o ustavitvi postopka (sodba Sodišča z dne 10. julija 1980 v zadevi Giry in Guerlain in drugi, 253/78 in od 1/79 do 3/79, Recueil, str. 2327, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 24. marca 1994 v zadevi Air France proti Komisiji, T-3/93, Recueil, str. II-121, točka 50).
- 69 Glede dolžnosti objave odobrenih nacionalnih ukrepov v Uradnem listu Komisija meni, da to nikakor ne spreminja narave njenega dopisa z dne 28. julija 2000. Ta objava naj bi le obvestila druge države članice, naj se ravnajo po zahtevah iz člena 3a(3) Direktive. Komisija vendarle opozarja, da obveznosti iz prej omenjenega

člena za nove države članice ne ustvari njena začasna odobritev objavljenih ukrepov, ampak neposredno prav omenjeni člen v besedilu, v katerem napotuje na „dogodke, ki jih je ta druga država članica določila v skladu s predhodnimi odstavki“ in ne na „dogodke, ki so na seznamu, ki ga je objavila Komisija“. Tako obvestilo o zadevnih ukrepih drugih držav članic in njihova objava v Uradnem listu naj bi bila administrativna ukrepa, ki pa nikakor ne obsegata izvajanja kakršne koli pristojnosti odločanja.

70 Glede tega naj bi se o sklicevanju na „predhodne odstavke“ v členu 3a(3) in ne na „odstavek 1“ zdelo, da tožeča stranka meni, da je obveznost države članice podrejena določitvi ukrepov iz člena 3a(1) Direktive, njihovi priglasitvi Komisiji in njeni odobritvi ob uporabi člena 3a(2) te direktive. Vendar naj bi bila edina zahteva ta, da naj bi država članica izpolnila obveznosti iz člena 3a(1) in (2) Direktive, da izbere ukrepe in jih priglasijo, kar bi bilo v skladu z očitno namero zakonodajalca, da vzpostavi sistem vzajemnega priznavanja ukrepov, ki jih sprejmejo države članice, s tem da Komisiji podeli vlogo varuha. Razlaga tožeče stranke bi podelila prisilno moč tudi ugotovitvi Komisije, ki ne bi imela pravnih učinkov nasproti drugim državam članicam. Obveznost vzajemnega priznavanja, ki izhaja iz člena 3a(3) Direktive, ne bi bila podrejena preverjanju Komisije skladnosti priglašanih ukrepov s skupnostnim pravom.

71 Sicer pa naj se druge države članice zaradi skupnostnega prava ne bi bile prisiljene prilagoditi ukrepom države članice, ki ne bi bili skladni s skupnostnim pravom, kljub stališču, ki bi ga o teh ukrepih sprejela Komisija. Ta se v zvezi s tem sklicuje na dopis Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska z dne 23. decembra 1998, v katerem je izrazila dvome o skladnosti prvotno priglašanih ukrepov s skupnostnim

pravom. Poudarja tudi, da so bili zadevni nacionalni ukrepi objavljeni v Uradnem listu v seriji C in ne v seriji L.

- 72 Komisija, ki jo podpira Parlament, na koncu zatrjuje, da tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da bi zadevni ukrepi lahko bili izpodbijani pred sodnimi organi Združenega kraljestva. Nacionalni sodnik naj bi se v zadevi, v kateri je bila izdana sodba House of Lords z dne 25. julija 2001, R proti ITC, *ex parte* TV Danmark 1 Ltd, [2001] UKHL 42, na katero se sklicuje tožeča stranka, omejil na odločitev, da ne bo odločil o vprašanju uravnovešenosti med interesi organizatorjev športnih dogodkov in izdajateljev televizijskih programov, po eni strani za ohranjanje prostega trga, po drugi strani pa za interes državljana, da lahko gleda pomembne športne dogodke. Vendar ne bi bilo zagotovljeno, da ne bi ponovno pretehtal zakonitosti ukrepov, sprejetih na podlagi člena 3a Direktive. Če je bila pred sodišči Združenega kraljestva vložena tožba in je bil ob uporabi člena 234 ES Sodišču podan predlog za sprejetje predhodne odločbe, tožeča stranka ne bi mogla utemeljiti primerjave z zadevo, v kateri je bila izdana sodba Sodišča z dne 9. marca 1994 v zadevi TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Recueil, str. I-833). Dejansko bi bila tožeča stranka v tej zadevi ob vložitvi tožbe pred sodišči Združenega kraljestva zavržena. Torej bi s priznanjem dopustnosti te tožbe, vložene proti domnevni odločbi Komisije, Sodišče prve stopnje podpiralo zlorabo postopka, kot ga graja Sodišče v sodbi TWD Textilwerke Deggendorf, prej navedena.
- 73 Po mnenju Komisije Sodišče prve stopnje ni dolžno presoјati zakonitosti ukrepov, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, niti jih ni dolžno razlagati. Sicer pa bi bilo sodišču, ki ni iz Združenega kraljestva, posebej težko razlagati omenjene ukrepe, med katerimi so zlasti določbe kodeksa ITC o športnih in drugih dogodkih na seznamu, zaradi njihove nejasnosti.
- 74 V zvezi s tem Parlament poudarja, da je bila tožeči stranki dana možnost, da zaščiti svoje pravice s predlogom za sprejetje predhodne odločbe Sodišča, ki ga je vložilo londonsko High Court (sodba Sodišča z dne 10. decembra 2002 v zadevi British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, str. I-11453, točke od 32 do 41).

75 Sicer pa Parlament dodaja, da se lahko postavi primerjava med to zadevo in zadevo, v kateri je bila izdana sodba Sodišča prve stopnje z dne 26. novembra 2002, Artegodan in drugi proti Komisiji (T-74/00, T-76/00, T-83/00 do T-85/00, T-132/00, T-137/00 in T-141/00, Recueil, str. II-4945, točka 142, potrjeno v pritožbi), iz katere izhaja, da ob odsotnosti izrecnega prenosa pristojnosti na Komisijo to področje še naprej spada v pristojnost držav članic. Pri tem se sklicuje na člen 7 ES, po katerem vsaka institucija deluje v mejah s pogodbo podeljenih pristojnosti. Torej ne izhaja niti iz Direktive 89/552 niti iz Direktive 97/36, da bi se države članice implicitno odpovedale svoji pristojnosti. Zlasti člen 3a Direktive izrecno ne podeljuje pristojnosti Komisiji, kar naj bi potrjevala odsotnost postopka komitologije. Zato naloge odbora za stike ne bi bile obravnavane kot pristojnosti za izvajanje iz člena 202 ES, tretja alineja. Poleg tega se niti splošna narava, prvi cilj in besedilo člena 3a Direktive niti namen zakonodajalca ne nagibata k podelitvi posebne pristojnosti za odločanje.

76 Skratka, Komisija meni, da upoštevajoč prej navedeno, njena presoja skladnosti spornih ukrepov ne pomeni izpodbojnega akta. Ker tožeča stranka meni, da Komisija drugim državam članicam ni bila dolžna sporočiti priglašениh ukrepov in jih objaviti v Uradnem listu, naj bi tožeča stranka v resnici izpodbijala veljavnost člena 3(a)(2) Direktive.

77 Tožeča stranka nasprotuje trditvam Komisije in v bistvu meni, da ima njena odobritev priglašениh ukrepov pravne učinke tako za Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska kot za druge države članice.

78 Izpodbijani akt naj bi bil akt, ki ima zavezujoče pravne učinke, ker izhaja iz izvajanja zakonito podeljenega pooblastila v smislu zakonito uvedene administrativnega postopka in z namenom, da bi imel pravne učinke, ki bi vplivali na interese tožeče

stranke, ker bi spremenili njen pravni položaj (sodba Sodišča z dne 4. marca 1982 v zadevi Gauff proti Komisiji, 182/80, Recueil, str. 799, točka 18).

- 79 Najprej se sklicuje na besedilo člena 3a(2) Direktive, ki od Komisije zahteva, naj po potrditvi skladnosti priglašenih ukrepov s skupnostnim pravom sprejme zavezujoč akt.
- 80 Drugič, iz namena in cilja člena 3a(2) Direktive naj bi se jasno sklepalo, da ima ta določba pravne učinke. Tožeča stranka se glede tega sklicuje na uvodni izjavi 18 in 19 Direktive 97/36 in ugotavlja, da naj bi sestava nacionalnih seznamov, pri katerih bi bile države članice nagnjene k vključitvi velikega števila dogodkov, dala tem državam možnost spodbujanja izdajateljev televizijskih programov na njihovem ozemlju.
- 81 Tretjič, iz postopka na podlagi člena 3a(2) Direktive 89/552 naj bi izhajalo, da je pripeljala do sprejema odločbe, ki ima zavezujoče učinke. Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na roke in na potek tega postopka.
- 82 Tožeča stranka zatrjuje, da niti besedilo niti namen člena 3a Direktive niti uvodne izjave Direktive 97/36 ne dopuščajo podpore navajanju Komisije, po katerem je akt, ki ga sprejme, primerljiv z zavrnitvijo uvedbe postopka zaradi neizpolnitve obveznosti iz člena 226 ES. Sedanji postopek naj bi dejansko nalagal Komisiji, da deluje kot razsodnik in sprejme dokončno odločitev o zakonitosti priglašenih ukrepov. Taka odločitev naj ne bi bila umaknjena, ne da bi vplivala na pravni položaj Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska in posameznikov, ki črpajo pravice iz Komisijine odobritve omenjenih ukrepov in njihovega vzajemnega

priznavanja. Tožeča stranka dodaja, da trditev Komisije postopku, določenem v členu 3a Direktive, odvzema polni učinek.

- 83 Tožeča stranka prav tako zatrjuje, da ima izpodbijani akt pravne učinke v drugih državah članicah, zavezanih upoštevati ukrepe, ki jih v skladu s členom 3a(3) Direktive sprejme Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska za izdajatelje televizijskih programov pod njeno pristojnostjo. Seveda ob odsotnosti odločitve Komisije o odobritvi priglašениh ukrepov ti ne bi imeli nobenega pravnega učinka v drugih državah članicah. Vsaka drugačna razlaga bi odvzela polni učinek postopku, določenemu v členu 3a(2), in bi bila v nasprotju z namenom člena 3a Direktive, ki je ureditev prostega pretoka televizijskih storitev in preprečitev možnost, da bi se obšli priglašeni nacionalni ukrepi za zaščito zakonitih splošnih interesov.
- 84 Na koncu tožeča stranka zatrjuje, da iz spisa izhaja, da je vzajemno priznavanje pogojeno z nadzorom skladnosti priglašениh ukrepov Komisije s skupnostnim pravom in ni avtomatično posledica njihove priglasitve.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 85 Tožeča stranka v tožbi predlaga razveljavitev odločbe Komisije, ki določa, da so priglašeni ukrepi Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska v skladu s skupnostnim pravom in da se morajo ti ukrepi sporočiti drugim državam članicam, da bi se z njimi uskladili izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo. Glede tega navaja, da so edini javnosti dostopni dokumenti ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska in jih je Komisija objavila v skladu s členom 3a(2) Direktive v Uradnem listu z dne 18. novembra 2000.

- 86 Komisija je v prilogi k svojemu ugovoru nedopustnosti vseeno predložila dopis generalnega direktorja GD „Izobraževanje in kultura“ z dne 28. julija 2000, v katerem obvešča Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, da zaradi preučitve skladnosti ukrepov, priglašenih 5. maja 2000, in upoštevajoč razpoložljiva dejstva glede avdiovizualne podobe Združenega kraljestva, Evropska komisija ne namerava izpodbijati omenjenih ukrepov in jih bo objavila v Uradnem listu (glej točko 15 zgoraj). Komisija je v zvezi s tem navedla, ob domnevi, da je sprejela odločbo v tem smislu, *quod non*, da je šlo za ta dopis (glej točko 66 zgoraj).
- 87 V teh okoliščinah je treba upoštevati, da je dopis z dne 28. julija 2000 v tej zadevi v bistvu izpodbijani akt, za katerega se šteje, da gre samo za dokument, ki izrecno obvešča Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska o stališču Komisije o skladnosti ukrepov, ki jih je prijavilo, s skupnostnim pravom in o skorajšnji objavi omenjenih ukrepov v Uradnem listu. Sicer pa je na obravnavi tožeča stranka v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje navedla, da skuša s tožbo dejansko doseči razveljavitev dopisa Komisije Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska.
- 88 Ob tem se je treba vprašati o naravi izpodbijnega akta, dopisa Komisije Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska z dne 28. julija 2000 (v nadaljevanju: izpodbijani dopis).
- 89 Po ustaljeni sodni praksi pomenijo akti ali odločitve, zoper katere se lahko vložijo ničnostna tožba v smislu člena 230 ES, ukrepe, ki imajo zavezujoče pravne učinke, ker vplivajo na interese tožeče stranke, saj spremenijo njen pravni položaj. Glede možnosti njihovega izpodbijanja z ničnostno tožbo oblika, v kateri se sprejmejo akti ali odločitve, načeloma ni pomembna (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9, in sodba Sodišča prve

stopnje z dne 17. februarja 2000 v zadevi Stork Amsterdam proti Komisiji, T-241/97, Recueil, str. II-309, točka 49). Za ugotovitev, ali ima izpodbijani dopis take učinke, se je treba osredotočiti na njegovo vsebino (sodba Sodišča z dne 22. junija 2000 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-147/96, Recueil, str. I-4723, točke od 25 do 27).

- 90 Da bi v smislu omenjenih načel presodili pravno naravo izpodbijanega dopisa in ugotovili, ali ima pravne učinke, ga je treba preučiti glede na dogodke velikega družbenega pomena, kot so določeni v členu 3a Direktive.
- 91 Zato je pomembno spomniti, da je cilj Direktive omogočiti prosti pretok televizijskih programov znotraj Evropske skupnosti, ob tem da se upoštevajo zlasti kulturne in sociološke posebnosti avdiovizualnih programov.
- 92 Glede posebne ureditve avdiovizualnih pravic za dogodke velikega družbenega pomena, kot so določeni v členu 3a Direktive, izhaja iz uvodne izjave 18 Direktive 97/36, da je bistvenega pomena, da države članice lahko sprejmejo ukrepe, s katerimi zaščitijo pravico do obveščenosti in širši javnosti zagotovijo dostop do televizijskega spremljanja nacionalnih in nenacionalnih dogodkov velikega družbenega pomena. Glede tega je predvideno, da države članice ohranijo pravico sprejemanja ukrepov, skladnih s skupnostnim pravom, da bi se s predpisi uredilo izvrševanje izključnih pravic izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo, do razširjanja teh dogodkov. Da bi druge države članice ukrepe na podlagi člena 3a(3) Direktive vzajemno priznavale, morajo biti sprejeti ali predvideni ukrepi države članice priglašeni Komisiji.

- 93 Člen 3a(2) Direktive glede tega določa, da Komisija v treh mesecih od priglasitve preizkusi, ali so taki ukrepi skladni s skupnostnim pravom. Ob tem se posvetuje z odborom za stike, ki izda mnenje.
- 94 V tej zadevi izpodbijani dopis, ki v bistvu obvešča Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska o tem, da je Komisija odobrila priglašene ukrepe in jih kasneje objavila v Uradnem listu, zaključuje potrditveni postopek, ki ga mora Komisija opraviti v skladu z omenjenim členom. Objava omenjenih ukrepov, ki jih je Komisija odobrila, v Uradnem listu dopušča drugim državam članicam, kot ugotavlja Komisija v svojih pisnih vlogah (glej točko 69 zgoraj), da se z njimi seznanijo, in se torej lahko uskladijo z zahtevami iz člena 3a(3) Direktive v okviru mehanizma vzajemnega priznavanja ukrepov iz tega člena.
- 95 Izpodbijani dopis torej ima pravne učinke nasproti državam članicam, s tem ko predpisuje objavo zadevnih državnih ukrepov v Uradnem listu, ta objava pa vpliva na sproženje mehanizma za vzajemno priznavanje, predpisanega v členu 3a(3) Direktive.
- 96 Prvič, ta analiza izhaja iz dopisa iz člena 3a(3) Direktive, ki državam članicam predpisuje vzajemno priznavanje sprejetih ukrepov, da bi se javnosti zagotovil prost dostop do dogodkov, določenih „v skladu z predhodnimi odstavki“, torej zlasti tistih, za katere so bili priglašeni državni ukrepi, ki jih je Komisija štela za skladne s skupnostnim pravom in jih objavila v Uradnem listu v skladu z odstavkom 2 istega člena.

- 97 Poleg tega postopek preizkusa, kot je opisan v členu 3a(2) Direktive, in moč tega preizkusa nasprotujeta temu, da bi se ta štel za „predhodni“ preizkus, v skladu s katerim bi bilo podano „mnenje“. Dejansko mora Komisija opraviti preizkus v prekluzivnem roku treh mesecev od dneva priglasitve ukrepov zadevne države članice in se mora v ta namen posvetovati z odborom za stike, ki izda mnenje v skladu s členom 3a(2) Direktive. Po drugi strani je Komisija na obravnavi priznala, da je morala opraviti temeljito preučitev skladnosti omenjenih ukrepov s skupnostnim pravom, pri čemer je morala zlasti zagotoviti spoštovanje določb Direktive in predpisov o prostem pretoku storitev ter konkurenčnega prava.
- 98 Drugič, glede na naravo dogodkov velikega družbenega pomena, kot so določeni v členu 3a Direktive, se ne bi štelo, kot zahteva Komisija, da niti odobritev omenjenih ukrepov niti njihova objava v Uradnem listu ne sprožita obveznosti, da se druge države članice uskladijo z zahtevami člena 3a(3) Direktive.
- 99 Dejansko skuša postopek preverjanja, ki je Komisiji naložen po členu 3a(2) Direktive, zagotoviti skladnost teh ukrepov s skupnostnim pravom (uvodna izjava 18 Direktive 97/36).
- 100 Glede tega je Komisija o poteku postopka preizkusa priglašениh ukrepov Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska v dopisu z dne 23. decembra 1998 (glej točko 12 zgoraj) navedla zlasti naslednje:

„Prilagamo delni rezultat preučitve priglašениh ukrepov, ki so ga opravile službe Komisije [...] Komisija ugotavlja, da, čakajoč na izčrpnjša pojasnila vaših pristojnih

organov na več pomembnih vprašanj, ne more formalno začeti postopka preizkusa skladnosti ukrepov, za katere Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska zahteva vzajemno priznavanje drugih držav članic, s skupnostnim pravom.“

- 101 Torej prav to besedilo dopisa Komisije potrjujejo razlago člena 3a(2) in (3) Direktive, poudarjeno v omenjenih točkah 98 in 99, po kateri je vzajemno priznavanje nacionalnih ukrepov podrejeno preizkusu njihove skladnosti s skupnostnim pravom.
- 102 Poleg tega bi bil preizkus skladnosti priglašениh ukrepov s skupnostnim pravom, ki ga je dolžna opraviti Komisija, brez učinka, če odobritev omenjenih ukrepov ne bi pogojevala, da jih vzajemno priznajo druge države članice. Če predpostavimo, da sistem vzajemnega priznavanja lahko zadeva nacionalne ukrepe, za katere je Komisija štela, da niso v skladu s skupnostnim pravom, se ne bi bilo mogoče izogniti morebitnim pravnim nejasnostim in izkrivljanju trga, medtem ko so take nevarnosti z uvodno izjavo 19 Direktive 97/36 odpravljene. Vzajemno priznavanje nacionalnih ukrepov, ki niso skladni s skupnostnim pravom, ne bi več dopustilo usklajevanja prostega pretoka televizijskih storitev in potrebe po preprečevanju možnosti, da bi se obšli nacionalni ukrepi za zaščito zakonitih splošnih interesov, kot predpisuje tudi uvodna izjava 19 omenjene direktive.
- 103 Po drugi strani je dejstvo, da lahko objava nacionalnih ukrepov v Uradnem listu, ki dopušča drugim državam članicam, da se z njimi seznanijo, da bi se uskladile z zahtevami iz člena 3a(3), nastopi šele potem, ko je Komisija v skladu s svojim preizkusom ugotovila njihovo skladnost s skupnostnim pravom, poleg tega utemeljeno z različnimi elementi spisa.

104 Najprej, potek postopka preizkusa ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irsko, potrjuje to razlago. V bistvu je ta država Komisiji najprej priglasila ukrepe 25. septembra 1998, in kot je bilo ravnokar navedeno, jo je Komisija z dopisom z dne 23. decembra 1998, obvestila, da se o nekaterih vidikih teh ukrepov porajajo težave glede skladnosti s skupnostnim pravom. Z dopisom z dne 5. maja 2000 je Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irsko priglasilo spremenjeno različico teh ukrepov. Torej so bili samo ti zadnji ukrepi, za katere je Komisija presodila, da so v skladu s skupnostnim pravom, objavljeni v Uradnem listu, potem ko je Komisija z izpodbijanym dopisom Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irsko obvestila o njihovi skladnosti s skupnostnim pravom.

105 Sicer pa je Komisija v dopisu z dne 22. januarja 2001 tožeči stranki odgovorila, da „je [bila] v pravnem pogledu ob uporabi člena 3a(2) Direktive objava teh ukrepov posledica (pozitivnega) postopka preizkusa Komisije“ (glej točko 21 zgoraj).

106 Drugič, stališče Komisije glede tega je potrjeno z več dokazili, priloženimi k spisu, katerih avtorica je Komisija sama. Tako na svoji spletni strani, namenjeni členu 3a Direktive, ki jo je tožeča stranka predložila v prilogi k svojim stališčem o ugovoru nedopustnosti, Komisija navaja, da „se v primeru pozitivnih rezultatov te presoje [njihove skladnosti s skupnostnim pravom] ukrepi objavijo v Uradnem listu“. Stališče Komisije se pokaže tudi v njenem delovnem dokumentu CCTVSF (97) 9/3, predloženem na zahtevo Sodišča prve stopnje, ki v svojem besedilu poudarja, da je „zaradi te zahteve po pravni varnosti treba ugotoviti skladnost zadevnih ukrepov s skupnostnim pravom s hitro preučitvijo in da se – v primeru pozitivnega rezultata – omenjeni ukrepi objavijo v Uradnem listu“ ali da „iz navedenega izhaja, da so samo posebni nacionalni ukrepi, ki spadajo v območje uporabe člena 3a(1) [...] lahko podvrženi postopku priglasitve Komisiji, da bi se preučili in morebiti objavili“ ali vsaj da bodo „v primeru pozitivnega rezultata postopka preučitve ukrepi objavljeni v [Uradnem listu]“.

- 107 Iz vsega navedenega izhaja, da Komisija na podlagi člena 3a(2) Direktive lahko odloča in da ima izpodbijani dopis dokončni pravni učinek, ne da bi ta ugotovitev mogla biti izpodbijana z dejstvom, da se člen 3a Direktive 89/552 izrecno ne nanaša na sprejem „odločitve“ Komisije.
- 108 Trditve Komisije in Francoske republike, po kateri naj bi bil izpodbijani dopis odločitev, da se zdaj proti zadevni državi članici ne uvede postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, se torej zavrne. Vsekakor, če Komisija ugotovi, da priglašeni ukrepi niso v skladu s skupnostnim pravom in da priglasitvena država članica ne odpravi te neskladnosti, Komisiji za to, da omenjeni ukrepi nimajo učinka v okviru mehanizma vzajemnega priznavanja iz člena 3a(3) Direktive, zadošča, da jih ne objavi v Uradnem listu.
- 109 Trditve, po kateri je bilo tožeči stranki dano na voljo, da zadevne ukrepe izpodbija pred sodišči Združenega kraljestva, ni mogoče sprejeti, takoj ko se nadzor, za katerega se v tej zadevi zahteva Sodišče prve stopnje, nanaša samo na zakonitost ugotovitve Komisije o skladnosti omenjenih ukrepov s skupnostnim pravom zaradi izvajanja sistema vzajemnega priznavanja dogodkov velikega pomena iz člena 3a(3) Direktive. V zvezi s tem sklicevanje na sodbo House of Lords, R proti ITC, *ex parte* TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (zgoraj navedena) ni ustrezno, saj gre v tej zadevi za postopek, ki ga je začel danski izdajatelj televizijskih programov pod sodno pristojnostjo Združenega kraljestva proti odločbi pristojnih organov te države članice, s katero mu je bila zavrnjena podelitev izključnih pravic za prenašanje petih kvalifikacijskih srečanj za svetovno prvenstvo FIFE s seznama dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je sestavila Danska. V tej zadevi se je skušalo izpodbijati to, da Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska po načelu vzajemnega priznavanja uporablja danske ukrepe in ne, kot v tej zadevi, odločbe Komisije, ki ugotavlja njihovo skladnost s skupnostnim pravom.

- 110 Navsezadnje je treba zavriniti tudi trditev tožene stranke, da naj bi bilo dejstvo, da se ni pravno zavezala, potrjeno z naravo v izpodbijanem dopisu uporabljene ubeseditve, s tem da ni bila sprejeta obrazložena odločitev kolegija članov Komisije in z izbiro, da se priglašeni ukrepi, za katere je bilo presojeno, da so skladni s skupnostnim pravom, objavijo v seriji C „Informacije in objave“ in ne v seriji L „Zakonodaja“ Uradnega lista. Dovolj je opozoriti, da je po ustaljeni sodni praksi oblika, v kateri se sprejmejo akti ali odločitve, glede možnosti njihovega izpodbijanja z ničnostno tožbo načeloma nepomembna in da je treba gledati na njihovo vsebino, da bi se ugotovilo, ali pomenijo izpodbijne akte v smislu člena 230 ES (glej točko 89 zgoraj).
- 111 Glede na pravna in dejanska presojanja izhaja, da ima izpodbijani dopis zavezujoče pravne učinke in je torej odločbo v smislu člena 249 ES. Izpodbijani dopis je izpodbijni akt v smislu člena 230 ES, zato mora biti ta ugovor zavrnjen.

b) Procesna upravičenost tožeče stranke

- 112 Po besedilu člena 230 ES, četrti pododstavek, lahko fizične ali pravne osebe sprožijo postopke zoper odločbe, ki jih zadevajo neposredno in posamično, čeprav so sprejete v obliki odločbe, naslovljene na drugo osebo.
- 113 Ker se v tej zadevi Komisija sklicuje na nedopustnost tožbe, ker naj tožeča stranka ne bi imela aktivne legitimacije, je treba ugotoviti, ali izpodbijani dopis tožečo stranko zadeva neposredno in posamično.

Ali odločba tožečo stranko zadeva neposredno

— Trditve strank

- 114 Komisija, ki jo podpira Francoska republika, se sklicuje na sodbo Sodišča z dne 5. maja 1998 v zadevi Dreyfus proti Komisiji (C-386/96 P, Recueil, str. I-2309) in na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2000 v zadevi DSTV proti Komisiji (T-69/99, Recueil, str. II-4039, točka 24).
- 115 Zatrjuje, da v tej zadevi ni posega v pravni položaj tožeče stranke, ker meni, da tako Direktiva kot zakonodaja Združenega kraljestva zadevata samo pravice in obveznosti izdajateljev televizijskih programov in da ti lahko neposredno prenašajo dogodek s seznama le ob določenih pogojih. Tožeča stranka naj bi trpela le posredne gospodarske učinke teh omejitev, ki naj bi bili povezani s tveganjem, da izdajatelji televizijskih programov ne plačajo tako visoke cene, kot je računala, da jo bo dosegla s prenosom podlicence svojih pravic do razširjanja tekem svetovnega prvenstva FIFE.
- 116 Komisija poleg tega poudarja, da so samo nekatere določbe zakona o radiodifuziji iz leta 1996, brane skupaj s kodeksom ITC o športnih in drugih dogodkih na seznamu, neposredno zadevale tožečo stranko. Glede tega Francoska republika poudarja, da učinki, ki jih je utrpela tožeča stranka, ne izhajajo iz izpodbijanega dopisa, ampak iz zakonodaje, ki je v veljavi v Združenem kraljestvu, iz katere izhaja seznam dogodkov velikega družbenega pomena. Torej, čeprav je bil gospodarski položaj tožeče stranke jasen, odkar je začel veljati zakon o radiodifuziji iz leta 1996, seznam dogodkov pa že sestavljen in je vključeval sklepi del svetovnega prvenstva FIFE, ta naj ne bi nikoli izpodbijala zakonodaje Združenega kraljestva ali seznama dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska.

- 117 Zato naj bi oblasti Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska s sprejemom spornih ukrepov polno izvrševale svojo pravico proste presoje zakonodajalca. Člen 3a(1) Direktive naj bi državam članicam dejansko dal možnost sprejema ukrepov v zvezi z dogodki velikega družbenega pomena. Glede preizkusa skladnosti priglašenih ukrepov s skupnostnim pravom Komisija in Parlament zatrjujeta, da je primerljiv s postopkom, predpisanim v členu 2a(2) Direktive, o katerem je Sodišče prve stopnje razsodilo, da dopis, ki ga je na tem temelju sprejela Komisija, tožeče stranke ne bi mogel zadevati neposredno (zgoraj navedena, sodba DSTV proti Komisiji, točki 26 in 27).
- 118 Komisija poudarja, da je v tej zadevi presodila skladnost ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska po njihovem sprejetju, in da so samo ti ukrepi neposredno zadevali gospodarske interese tožeče stranke.
- 119 Nasprotuje zatrjevanju tožeče stranke, da je bila posledica objave ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, v Uradnem listu naložitev obveznosti drugim državam članicam. Vsekakor ta okoliščina ne pomeni, da izpodbijani akt tožečo stranko zadeva neposredno. Dejansko bi morale druge države članice zagotoviti, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo pristojnostjo upoštevajo seznam dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, toda ob uporabi njihovih nacionalnih predpisov. Tako izvršitev Komisijine presoje skladnosti priglašenih ukrepov ne bi bila „izključno avtomatska“ in ne bi izhajala samo iz predpisov Skupnosti.
- 120 Komisija sicer poudarja, da tudi če so zaradi njenega predhodnega preizkusa priglašenih ukrepov druge države članice zagotovile, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo upoštevajo seznam dogodkov velikega družbenega pomena, je bilo to v tej zadevi brez učinka. Dejansko si ne bi bilo

mogoče predstavljati, da tožeča stranka prenese podlicence svojih televizijskih pravic za Združeno kraljestvo, ki se sicer podelijo na nacionalni podlagi, izdajatelju televizijskih programov, ki ni ustanovljen v Združenem kraljestvu. Na nacionalni ravni bi prihodki izdajateljev televizijskih programov izhajali iz oglaševanja, osredotočenega na domačo javnost, iz dajatev za nacionalne licence, ali nacionalnih naročnin na plačljivo televizijo. Ker je torej interes teh izdajateljev oskrbovati nacionalno javnost s tistimi oddajami, ki zadevajo velik del nacionalnega prebivalstva, bi bili pripravljene kupiti pravice televizijskega prenosa, katerih nosilec je tožeča stranka, po zelo visoki ceni. Če so torej možni nosilci podlicenc teh pravic za Združeno kraljestvo izdajatelji, ki so pod sodno pristojnostjo Združenega kraljestva, bi samo nacionalni ukrepi neposredno zadevali tožečo stranko.

121 Komisija glede tega opozarja, da je trg televizijskega oddajanja v Združenem kraljestvu eden najbolj konkurenčnih v Evropi in da ima 25 % izdajateljev televizijskih programov, ki delujejo v tem sektorju, licenco v Združenem kraljestvu.

122 Čeprav vzamemo, da objava priglašeni ukrepov v Uradnem listu povzroči obveznost za druge države članice, ki so jim naložene po členu 3a(3) Direktive, bi morala biti ta okoliščina v tej zadevi brez pomena.

123 Komisija sklepa, da preizkus in objava priglašeni ukrepov Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska v Uradnem listu tožeče stranke neposredno ne zadevata.

124 Tožeča stranka ugovarja navajanjem Komisije.

- 125 V bistvu navaja, da je neposreden vpliv na njen pravni položaj to, da imajo s spornim dopisom odobreni ukrepi Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska učinke na pogoje, pod katerimi lahko za Združeno kraljestvo preproda pravice neposrednega prenašanja tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE. Glede tega se sklicuje na člena 99 in 101 zakona o radiodifuziji iz leta 1996.
- 126 Glede učinkov na druge države članice tožeča stranka navaja, da jim izpodbijani dopis nalaga, da njihovi izdajatelji televizijskih programov upoštevajo zadevne ukrepe. Zato bi bile obveznosti izdajateljev televizijskih programov pod sodno pristojnostjo drugih držav članic avtomatične in bi izhajale samo iz predpisov Skupnosti, ne da bi se uporabili drugi izvedbeni predpisi. Te države ne bi bile dolžne zagotoviti, da se izdajatelji televizijskih programov pod njihovo pristojnostjo uskladijo z ukrepi, ki jih sprejme Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, dokler Komisija ne bi sprejela odločbe, s katero bi se ugotovila skladnost priglašениh ukrepov s skupnostnim pravom. Tako naj bi bil člen 3a(3) Direktive prenesen v notranje pravo v večini držav članic in naj bi se avtomatično uporabljal za vse priglašene nacionalne ukrepe, ki jih je Komisija odobrila in objavila.
- 127 Tožeči stranki naj bi bilo po njenem mnenju preprečeno, da prenese licenco za izključno rabo svojih pravic izdajatelju televizijskih programov iz druge države članice in Komisija v teh razmerah ne bi mogla veljavno trditi, da ima izpodbijani dopis pravne učinke le za izdajatelje televizijskih programov.
- 128 Tožeča stranka tudi zatrjuje, da v nasprotju s tem, kar navaja Komisija, zgoraj navedena sodba v zadevi DSTV proti Komisiji (točka 27) v zvezi s členom 2a(2) Direktive v tej zadevi ni uporabna, saj so bili ukrepi priglašeni v skladu s členom 3a(2) Direktive, preden so začeli veljati. Tako bi bilo nemogoče šteti, da

so ukrepi, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, obstajali neodvisno od odločbe Komisije, pri čemer je njihov obstoj odvisen od preizkusa, ki ga je bila Komisija zavezana opraviti.

- 129 Nazadnje tožeča stranka nasprotuje trditvi Komisije, da ni sprejemljivo, da želi izdajatelj televizijskih programov, ki ni ustanovljen v Združenem kraljestvu, pridobiti pravice neposrednega prenašanja tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE v Združenem kraljestvu.

— Presoja Sodišča prve stopnje

- 130 Po ustaljeni sodni praksi mora imeti akt skupnosti, da zadeva posameznika neposredno v smislu člena 230 ES, četrti pododstavek, neposredne učinke na njegov pravni položaj, njegova izvršitev mora biti povsem avtomatična in izhajati samo iz predpisov Skupnosti, brez uporabe drugih izvedbenih predpisov (glej zgoraj navedeno, sodbo Dreyfus proti Komisiji, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 131 Da bi glede na to sodno prakso v tej zadevi določili, ali izpodbijani dopis tožečo stranko zadeva neposredno, je treba preučiti dve možnosti, ki ju navaja tožeča stranka, namreč da so pravice prenosov televizijskih programov tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE, katerih imetnica je, z namenom prenašanja v Združenem kraljestvu, prodane izdajatelju televizijskih programov pod sodno pristojnostjo Združenega kraljestva in da so te pravice prodane izdajatelju, ki je ustanovljen v drugi državi članici.

- 132 Glede prve predpostavke tožeča stranka navaja, da priglašeni ukrepi „spodkopavajo same temelje trga [njih] produktov pri njenih strankah, ki so v Združenem kraljestvu“. Da bi se uskladila z zakonodajo, ki velja v Združenem kraljestvu, tožeča stranka dejansko ne bi smela več podeljevati izključnih licenc televizijski verigi, ustanovljeni v Združenem kraljestvu.
- 133 Vendar je, če vzamemo, da je zadevni izdajatelj televizijskih programov ustanovljen v Združenem kraljestvu, treba ugotoviti, da so ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, v ožjem pomenu tisti, ki bodo neposredno uporabljeni, pri čemer odobritev teh ukrepov zaradi vzajemnega priznavanja, ki jo izvede Komisija, ne vpliva na njihovo uporabo v tej državi članici.
- 134 Treba je opozoriti, da po členu 3a(2) Direktive države članice prigrasijo Komisiji vsak sprejet ali predviden ukrep. Torej so v tej zadevi ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, začeli veljati pred prigrasitvijo Komisiji 5. maja 2000, kot je zadnje potrdilo na obravnavi, in so od tedaj lahko imeli pravne učinke v tej državi ob prigrasitvi.
- 135 V takih okoliščinah Komisija z izpodbijanem dopisom Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska ni mogla dati predhodne odobritve za sprejem teh ukrepov. Komisija poleg tega ni odobrila retroaktivnega ohranjanja teh ukrepov zaradi njihove uporabe v Združenem kraljestvu (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 23. novembra 1971 v zadevi Bock proti Komisiji, 62/70, Recueil, str. 897), ampak je dopustila, da so državi članici omenjene ukrepe priznavale druge države članice.

- 136 Zato trditev tožeče stranke, da je Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska Komisiji prvič priglasilo ukrepe z dopisom z dne 25. septembra 1998, ni ustrezna, pri čemer je Komisija v dopisu z dne 23. decembra 1998 menila, da so ti ukrepi sprožili vprašanje skladnosti s skupnostnim pravom, in jih ni objavila v Uradnem listu. Poleg dejstva, da so določeni sprva priglašeni ukrepi začeli veljati z dnem priglasitve, ostane še dejstvo, da so bili ukrepi, za katere je Komisija razglasila, da so v skladu s skupnostnim pravom, v vsakem primeru v veljavi v Združenem kraljestvu med to priglasitvijo.
- 137 Zato imajo, takoj ko tožeča stranka prenese svoje pravice prenašanja televizijskih programov tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE na izdajatelja televizijskih programov, ustanovljenega v Združenem kraljestvu, da bi te tekme prenašal v tej državi, glede izpodbijanega dopisa ukrepi, ki jih sprejmejo oblasti Združenega kraljestva, lasten pravni obstoj (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo DSTV proti Komisiji, točka 25). V okviru, v katerem se priglašeni ukrepi uporabljajo za izdajatelje televizijskih programov, ustanovljene v Združenem kraljestvu, na temelju v tej državi veljavnega nacionalnega zakona in ne na temelju odločbe Komisije, izpodbijani dopis tožeče stranke ne zadeva neposredno v smislu člena 230 ES, četrti pododstavek, in torej ni dopustno zahtevati njegove razveljavitve.
- 138 Glede druge predpostavke, po kateri tožeča stranka prenese svoje pravice prenosov tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE izdajatelju televizijskih programov, ustanovljenemu v državi članici, ki ni Združeno kraljestvo, z namenom, da bi te tekme prenašal v tej državi, je treba ugotoviti, da bo tista druga država članica dolžna zagotoviti, da se omenjeni izdajatelj ne izogne ukrepom, ki jih je Komisija odobrila in objavila v Uradnem listu.

- 139 Glede tega je treba spomniti, da so druge države članice z ustreznimi sredstvi v okviru svoje zakonodaje dolžne zagotoviti, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo izvršujejo izključne pravice, ki so jih kupili po objavi Direktive tako, da znatnemu delu javnosti druge države članice ne odvzamejo možnosti spremljanja, po predpisih, ki jih je sprejela ta država članica v skladu s členom 3a(1), dogodkov, ki jih je ta država določila v skladu s členom 3a(1) in (2).
- 140 Države članice, naslovnice Direktive, so morale tako v okviru svojega nacionalnega pravnega reda sprejeti vse potrebne ukrepe, da bi zagotovile polni učinek omenjene direktive, v skladu s ciljem, ki ga zasleduje, in v zvezi s tem v notranje pravo prenesti zlasti člen 3a(2).
- 141 Druge države članice morajo pri nadzoru, ki ga opravljajo njihove oblasti v zvezi s sistemom vzajemnega priznavanja, zagotoviti, da se izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo, ki želijo prenašati dogodek, ki ga je določila ta država, ne izognejo ukrepom, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska.
- 142 Torej, kot je bilo prej ugotovljeno (glej točko 94 zgoraj), samo odločba Komisije, ki ugotavlja skladnost ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, s skupnostnim pravom in ki predvideva poznejšo objavo teh ukrepov v Uradnem listu, dopušča učinkovito izvajanje sistema vzajemnega priznavanja s tem, da sproži obveznost, da se druge države članice uskladijo z zahtevami iz člena 3a(3) Direktive.
- 143 Iz tega sledi, da ob tej predpostavki izpodbijani dopis potrjuje ukrepe, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska *ex nunc*, samo zaradi vzajemnega priznavanja drugih držav članic.

- 144 Glede sklicevanja Komisije na sodbo v zadevi DSTV proti Komisiji, zgoraj navedena, je treba opozoriti, da člen 2a(2), drugi pododstavek, direktive v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, predpisuje *a posteriori* nadzor skladnosti ukrepov, ki jih sprejme država članica, s skupnostnim pravom, da bi na svojem ozemlju prepovedala razširjanje oddaj z izvorom iz drugih držav članic, in ne nadzora skladnosti s skupnostnim pravom, ki bi dopuščal vzajemno priznavanje nacionalnih ukrepov.
- 145 Poleg tega, drugače kot zadevne posebne določbe v zadevi Artogodan in drugi proti Komisiji, zgoraj navedena, v kateri je bila izdana sodba, na katero se sklicuje Parlament, daje člen 3a(2) Direktive Komisiji pristojnost za odločanje, ki zagotavlja polni učinek sistema vzajemnega priznavanja in ne uvaja samo postopka posvetovalne narave.
- 146 Sicer je glede vzajemnega priznavanja ukrepov, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, ki je podrejeno odobritvi Komisije in njihovi kasnejši objavi v Uradnem listu, treba ugotoviti, da izpodbijani dopis nacionalnim oblastem od te objave ne dopušča prostega preudarka v okviru izvrševanja njihovih obveznosti. Kajti, čeprav načine nadzora, na katere so v okviru sistema vzajemnega priznavanja vezane nacionalne oblasti, določa vsaka država članica v okviru svoje zakonodaje s prenosom člena 3a(3) Direktive, ostane tem oblastem le, da zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo spoštujejo pogoje prenašanja zadevnih dogodkov, kot jih določa država članica v ukrepih, ki jih Komisija odobri in objavi v Uradnem listu.
- 147 Končno, glede trditve Komisije, da naj bi imeli samo izdajatelji televizijskih programov, ustanovljeni v Združenem kraljestvu, interes kupiti pravice razširjanja tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE z namenom prenašanja v Združenem kraljestvu, je treba opozoriti, da taka domneva členu 3a(3) Direktive odvzame vsak praktični učinek. Dejansko je treba opozoriti, da je po uvodnih izjavah

18 in 19 Direktive 97/36 cilj tega člena zagotoviti javnosti, da prosto dostopa do razširjanih dogodkov, za katere države članice štejejo, da so širšega pomena za družbo, in na podlagi načela vzajemnega priznavanja zahtevati od držav članic, naj zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo upoštevajo sezname dogodkov, ki jih je sestavila država članica, da pomembnemu delu občinstva ne bi bila odvzeta možnost spremljanja dogodkov, ki jih je določila ta država.

- 148 Dejansko stanje v zadevi, v kateri je bila izdana sodba House of Lords, R proti ITC, *ex parte* TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (zgoraj navedena), čeprav se nanaša na dogodke, ki jih je določila Kraljevina Danska, potrjuje obstoj izvajanja sistema vzajemnega priznavanja, kot je določen v členu 3a(3) Direktive. Poleg tega Komisija v svojem Tretjem poročilu Svetu, Evropskemu parlamentu in Ekonomsko socialnemu odboru glede izvajanja Direktive (COM/2001/009 konč.) iz leta 2001 navaja, da so izdajatelji televizijskih programov pod pristojnostjo Združenega kraljestva trikrat prenašali dogodke, vpisane na seznamu Kraljevine Danske, tako, da je bila pomembnemu delu danskega prebivalstva odvzeta možnost spremljanja omenjenih dogodkov.
- 149 V teh okoliščinah se kljub neutemeljenim navajanjem Komisije glede posebnosti trga televizijskega oddajanja v Združenem kraljestvu (glej točko 121 zgoraj) ne bi smelo šteti, da bodo pravice televizijskih prenosov sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE v tej državi članici nujno kupili izdajatelji televizijskih programov, ustanovljeni v tej državi.
- 150 Iz tega sledi, da izpodbijani dopis tožečo stranko zadeva neposredno, ko dovoljuje izvedbo sistema vzajemnega priznavanja drugih držav članic ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, in da je treba ugovor Komisije zavrniti.

Ali odločba tožečo stranko zadeva posamično

— Trditve strank

- 151 Komisija nasprotuje trditvi tožeče stranke, po kateri jo ta zadeva posamično, saj je namreč del „zaprtega kroga“ podjetij, ki so, celo preden je začel veljati člen 3a Direktive, imela izključne pravice za Združeno Kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska.
- 152 Za Komisijo to, da ima nekdo izključne pravice, ni upoštevno merilo, ker bi torej morala biti upoštevana vsa druga združenja in podjetja, ki imajo pravice razširjanja dogodkov s seznama Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska. Torej bi bili ti drugi imetniki televizijskih pravic z omenjenim seznamom mogoče prizadeti bolj, kot je bila tožeča stranka.
- 153 Poleg tega, v nasprotju z imetniki televizijskih pravic za dogodke velikega družbenega pomena na seznamu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska je lahko podjetij ali združenj, ki so lahko sklenila licenčne pogodbe z enim od teh imetnikov, veliko in Komisija jih ne bi mogla določiti. Tedaj ne bi moglo biti sprejeto, da je tožeča stranka del zaprtega kroga podjetij.
- 154 Poleg tega niti tožeče stranke niti imetnikov televizijskih pravic za dogodke velikega družbenega pomena, ki jih je določilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, ukrep Komisije ne bi mogel posamično zadevati samo zato, ker ta vpliva na njihov gospodarski položaj (glej v tem smislu sklep Sodišča prve stopnje z dne 15. decembra 2000 v zadevi Galileo in Galileo International proti Svetu,

T-113/99, Recueil, str. II-4141). Gospodarske dejavnosti tožeče stranke naj bi zadevali priglašeni ukrepi in, posredno, privolitev Komisije vanje. Vendar ne bi smelo biti vprašanja o kakršnem koli vplivu na pravni položaj.

- 155 Tožeča stranka naj bi še uveljavljala, da je posamično prizadeto podjetje, ki je večkrat pisalo Komisiji, da bi jo obvestilo o dvomih glede tega, ali Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska izvaja člen 3a(1) Direktive. Torej se po mnenju Komisije glede tega lahko upošteva samo dopis tožeče stranke z dne 14. julija 2000, njena druga pošta pa je bila napisana po sprejemu stališča Komisije o skladnosti priglašениh ukrepov s skupnostnim pravom. V vsakem primeru nobeden od njenih dopisov ne bi mogel biti pogoj za pritožbo, čim njihov cilj ne bi bil predlagati Komisiji, naj sprejme ukrepe glede zadevne države članice, ampak samo vplivati nanjo pri preučitvi skladnosti priglašениh ukrepov s skupnostnim pravom. Pošiljanje takih dopisov torej ne bi individualiziralo podjetja.

- 156 Francoska republika se namreč sklicuje na sodbi Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji (25/62, Recueil, str. 197) in z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (C-50/00 P, Recueil, str. I-6677), da splošna uporaba in zato normativnost akta ne postavita pod vprašaj možnosti bolj ali manj natančne določitve števila ali istovetnosti pravnih subjektov, za katere se ta akt v določenem trenutku uporablja, tako kot ni sporno, da se ta uporaba opravi na podlagi objektivnega pravnega položaja ali dejstva, ki ga določa akt v povezavi s svojim ciljem (sklep Sodišča prve stopnje z dne 29. julija 1995 v zadevi Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto in drugi proti Komisiji, T-183/94, Recueil, str. II-1941, točka 48). Torej, čeprav je tožeča stranka imetnica pravic prenašanja sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE za leti 2002 in 2006, ta okoliščina ne bi zadoščala za individualiziranje v smislu člena 230 ES, četrti pododstavek, glede vsakega drugega gospodarskega subjekta, ki bi lahko pridobil ali imel pravice televizijskega prenosa dogodkov iz tega seznama.

157 Tožeča stranka v bistvu ugovarja, da je posamično prizadeta, pri čemer meni, po eni strani, da pripada „zaprtemu krogu“ podjetij, ki so pridobila pravice prenosa dogodka s seznama Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska pred predlogom za sprejem člena 3a Direktive in preden so začeli veljati ukrepi, ki jih je Komisiji priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska. V okviru tega kroga bi bila določena posebej in drugače od drugih imetnikov pravic razširjanja. Po drugi strani naj bi bila posamično prizadeta zaradi svojega sodelovanja v postopku preizkusa skladnosti priglašениh ukrepov s skupnostnim pravom, ki ga opravi Komisija. Glede tega bi namreč uveljavljala, da Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska krši svojo obveznost, da sestavi seznam dogodkov velikega družbenega pomena po jasnem in preglednem postopku v skladu s členom 3a(1) Direktive.

— Presoja Sodišča prve stopnje

158 Najprej, tožeča stranka glede lastnosti, ki naj bi jih imela, zatrjuje, da je pridobila pravice prenašanja dogodka, ki je na seznamu, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, preden je ta začel veljati in pred predlogom za sprejem člena 3a Direktive.

159 Po ustaljeni sodni praksi lahko tisti, ki ni naslovnik odločbe, domneva, da ga ta zadeva posamično le, če se ta odločba nanj nanaša zaradi njegovih posebnih osebnih lastnosti ali zaradi posebnih okoliščin, ki ga izključujejo iz kroga vseh drugih subjektov in ga pri tem individualizira podobno kot naslovnika te odločbe (zgoraj navedena sodba Sodišča Plaumann proti Komisiji, točka 223, in sodba z dne 18. maja 1994 v zadevi Codorníu proti Svetu, C-309/89, Recueil, str. I-1853, točka 20; sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. aprila 1995 v zadevi ASPEC in drugi proti Komisiji, T-435/93, Recueil, str. II-1281, točka 62).

- 160 V tej zadevi je torej treba opozoriti, da tožeča stranka obdrži izključne pravice prenašanja sklepnega dela Svetovnega prvenstva FIFE za leti 2002 in 2006, ki je eden od dogodkov, naštetih na seznamu dogodkov velikega družbenega pomena Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, in ga je Komisija v izpodbijanem dopisu odobrila.
- 161 Izdajatelji televizijskih programov pod sodno pristojnostjo držav članic, ki niso Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, morajo torej nujno skleniti pogodbo s tožečo stranko kot posrednikom pravic razširjanja tega dogodka, da bi pridobili dovoljenje za njegovo televizijsko prenašanje.
- 162 Res je, da ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska na podlagi člena 3a(1) Direktive in so bili odobreni z izpodbijanem dopisom v skladu z odstavkom 2 tega člena, omejujejo izdajatelje televizijskih programov glede izključnega razširjanja dogodkov velikega pomena s seznama, z izjemo tistih, ki so že pridobili pravice, preden so ukrepi začeli veljati. Te omejitve pa so povezane s pogoji, po katerih ti izdajatelji televizijskih pravic, ki so predvideni splošno in abstraktno, od imetnikov pridobijo izključne pravice razširjanja.
- 163 Člena 98 in 101 poglavja IV zakona o radiodifuziji iz leta 1996, spremenjenega leta 2000 o televizijskih programih:

„98 – 1. V tem poglavju so storitve televizijskih programov in storitve satelitskega

razširjanja programov v zvezi z [Evropskim gospodarskim prostorom (EGP)] razdeljene v dve vrsti:

- a) storitve televizijskih programov in storitve satelitskega razširjanja programov v zvezi z EGP, ki do sprejetja nove ureditve izpolnjuje zahtevane pogoje, in
- b) vse druge storitve televizijskih programov in storitve satelitskega razširjanja programov v zvezi z EGP.

2. V okviru tega člena so ,zahtevani pogoji', ki morajo biti izpolnjeni, naslednji:

- a) sprejem storitve ne sme biti odplačen in
- b) storitev mora sprejeti vsaj 95 % prebivalstva Združenega kraljestva

101 – 1. Vsak ponudnik televizijskih programov, ki zagotavlja katero od storitev, določenih v členu 98(1) (,prva storitev') in je namenjena sprejemu na celotnem ozemlju Združenega kraljestva ali njegovem delu, v okviru omenjene storitve ne more neposredno prenašati celotnega ali dela dogodka, vpisanega na seznamu, ne da bi pridobila predhodno soglasje komisije (ITC), razen če:

- a) drug ponudnik televizijskih programov, ki je zagotovil storitev druge vrste, določene v tem odstavku (,druga storitev') ni pridobil pravice, da v to storitev vključi neposredno prenašanje celotnega ali dela omenjenega dogodka, in

- b) da področje, na katerem se razširja druga storitev, pokriva ali združuje (skoraj) celotno področje, na katerem se sprejema prva storitev.

[...]

101 – 4. Člen 101(1) se ne uporablja, ko ponudnik televizijskih programov, ki zagotavlja prvo storitev, izvršuje pravice, ki jih je pridobil, preden je ta člen začel veljati.“

¹⁶⁴ Preden je pridobljeno soglasje ITC, kar je omenjeno v členu 101 spremenjenega zakona o radiodifuziji iz leta 1996, izhaja iz ukrepov, ki jih je odobrila Komisija, in še zlasti iz kodeksa ITC o športnih in drugih dogodkih na seznamu, da so dejavniki, ki pogojujejo soglasje ITC, v bistvu ti, da je bila prodaja pravic televizijskega razširjanja objavljena v javnem razglasu in da so imeli izdajatelji televizijskih programov resnično možnost pridobiti te pravice pod razumnimi in enakimi pogoji. Glede tega lahko ITC zlasti preizkusi, ali je bila ponudba za prodajo posredovana dostopno in hkrati obema vrstama izdajateljev televizijskih programov, določenima v členu 98 zakona o radiodifuziji iz leta 1996, ali je zahtevana cena pravična, razumna in nima za posledico razlikovanje med dvema vrstama izdajateljev televizijskih programov in da je tem ponujen razumen rok, ki jim daje realno možnost pridobiti te pravice.

¹⁶⁵ Tako ostaja dejstvo, da ti predpisi, čeprav z njimi ni izrecno navedena, tožečo stranko kot posrednico pravic televizijskega prenosa sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE za leti 2002 in 2006 ovirajo pri njeni možnosti prostega razpolaganja s svojimi pravicami, s tem da pogojujejo njihov izključni prenos na izdajatelja

televizijskih programov, ustanovljenega v državi članici, ki ni Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, in ki želi razširjati omenjeni dogodek v tej zadnji državi.

- 166 Poleg tega, čeprav naj z izpodbijanim dopisom ne bi bila napadena pravna veljavnost pogodb, ki jih je tožeča stranka sklenila s FIFO, z omenjenim dopisom nikakor ni moglo biti ovirano njihovo izvajanje v smislu nastajajoče sodne prakse, glede tega v sodbah Sodišča z dne 17. januarja 1985 v zadevi Piraiki-Patraiki in drugi proti Komisiji (11/82, Recueil, str. 207) in z dne 26. junija 1990 v zadevi Sofrimport proti Komisiji (C-152/88, Recueil, str. I-2477), kjer je izključno tožeča stranka pridobila zadevne pravice, preden je začel veljati člen 3a Direktive in *a fortiori* pred sprejemom izpodbijanega dopisa.
- 167 V teh okoliščinah je treba šteti, da izpodbijani dopis tožečo stranko zadeva zaradi njene posebne lastnosti, saj je namreč izključna imetnica pravic razširjanja enega od dogodkov, ki jih je določilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska.
- 168 Iz tega sledi, da se mora šteti, da izpodbijani dopis tožečo stranko kot imetnico pravic televizijskih prenosov dogodka s seznama ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, in ki je te pravice pridobila pred sprejemom ukrepov, uporabljivih v Združenem kraljestvu, in *a fortiori* preden jih je odobrila Komisija, zaradi odločanja o dopustnosti te tožbe zadeva posamično.
- 169 Torej je treba zavrniti ugovor nedopustnosti, ki ga navaja Komisija.

2. *Dopustnost drugega predloga tožeče stranke*

- 170 Tožeča stranka v svojih predlogih Sodišču prve stopnje predlaga, naj razglasi, da se člen 3a Direktive ne uporablja in se ne more uporabljati kot pravna podlaga za sprejem izpodbijanega dopisa.
- 171 Glede tega zadostuje ugotovitev, da sistem pravnih sredstev Skupnosti ne pozna pravne poti, ki bi sodniku dopuščala, da zavzame stališče s splošno ali načelno opredelitvijo (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. februarja 2001 v zadevi Sodima proti Komisiji, T-62/99, Recueil, str. II-655, točka 28, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 7. junija 2004 v zadevi Segi in drugi proti Svetu, T-338/02, ZOdl., str. II-1647, točka 48; po analogiji glej tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Meister proti UUNT, T-76/03, ZOdl., str. II-1477, točka 38).
- 172 Ta del predlogov sklepov je torej nedopusten.

D – *Temelj*

- 173 Tožeča stranka za utemeljevanje svoje tožbe uveljavlja štiri tožbene razloge, prvič kršitev splošnih načel skupnostnega prava, drugič kršitev člena 3a(2) Direktive, tretjič neuporabljivost člena 3a(3) te direktive in četrtič bistvene kršitve postopka.
- 174 Najprej je treba preučiti četrti tožbeni razlog, bistvene kršitve postopka.

- 175 V okviru tega tožbenega razloga tožeča stranka navaja nepristojnost izdajatelja izpodbijanega akta, namreč generalnega direktorje generalnega direktorata Komisije (GD) „Izobraževanje in kultura“. Glede tega zatrjuje, da izpodbijani dopis ni bil sprejet v skladu s predpisi Komisije o kolegijem postopku prenosa in izvrševanja odločitev.
- 176 Da bi Komisija zavrnila to trditev, se je v svojih pisanjih in v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje omejila na zatrjevanje, da izpodbijani dopis ni odločba v smislu člena 249 ES in da se torej ni bila dolžna ravnati po ustreznih postopkovnih pravilih.
- 177 Tako je Komisija v odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje in na obravnavi priznala, da se kolegij članov Komisije ni posvetoval in da generalni direktor, podpisnik izpodbijanega dopisa, zanj ni bil dobil posebnega pooblastila.
- 178 V teh okoliščinah glede izpodbijanega dopisa, ki, tako kot je bilo ugotovljeno v okviru odločanja o dopustnosti, pomeni odločbo v smislu člena 249 ES, ni podana pristojnost, in mora biti zato razglašen za ničnega, ne da bi bilo treba preučiti drugo trditev za utemeljitev tega tožbenega razloga in druge tri tožbene razloge za utemeljitev tožbe.
- 179 V tem kontekstu je Sodišče prve stopnje presodilo, da ni treba ugoditi predlogu tožeče stranke iz dopisa z dne 22. avgusta 2005 (glej točko 44 zgoraj), ker pri njem ni podan pravni interes stranke (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 25. junija 2002 v zadevi British American Tobacco (Investments) proti Komisiji, T-311/00, Recueil, str. II-2781, točka 50).

Stroški

- 180 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika države članice in institucije, ki intervenirajo, nosijo svoje stroške.
- 181 Ker Komisija s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v skladu s predlogi tožeče stranke, razen stroškov tožeče stranke v zvezi z intervencijami Francoske Republike, Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska in Parlamenta.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Odločba Komisije, vsebovana v dopisu Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska z dne 28. julija 2000, se razglasi za nično.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Francoska republika, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska in Parlament nosijo stroške tožeče stranke v zvezi z njihovo intervencijo.**

4. **Komisija nosi svoje stroške in stroške tožeče stranke, razen tistih, ki so naštetih v točki 3 zgoraj.**

5. **Intervenienti nosijo svoje stroške.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 15. decembra 2005.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

H. Legal

Stvarno kazalo

Pravni okvir	II - 5903
Dejansko stanje	II - 5907
Postopek	II - 5912
Predlogi strank	II - 5917
Pravno stanje	II - 5919
A – Ukrepi procesnega vodstva	II - 5919
B – Zahteva za umik listine	II - 5919
C – Dopustnost	II - 5920
1. Dopustnost prvega predloga tožeče stranke	II - 5920
a) Pravna narava izpodbijanega akta	II - 5922
Trditve strank	II - 5922
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 5928
b) Procesna upravičenost tožeče stranke	II - 5936
Ali odločba tožečo stranko zadeva neposredno	II - 5937
— Trditve strank	II - 5937
— Presoja Sodišča prve stopnje	II - 5941
Ali odločba tožečo stranko zadeva posamično	II - 5947
— Trditve strank	II - 5947
— Presoja Sodišča prve stopnje	II - 5949
2. Dopustnost drugega predloga tožeče stranke	II - 5954
D – Temelj	II - 5954
Stroški	II - 5956